

urzica

ANUL II, Nr. 30 — 1 MAI 1950 —

16 PAGINI 15 LEI

INCERCUIȚI!

desen de AUREL MĂCULEȘ

Maiakovsky despre America

Când te întâlnește, americanul nu-ți spune simplu: „Bună ziua!” El strigă numaidecât: „Make money?”, adică: „Căștigi parale?” — și trece mai departe.

Americanul nu-ți vorbește în mod vag: „Arăți azi prost (sau bine).” El se exprimă într-un mod foarte precis: „Arăți azi ca de 2 cenți”. Ori, „Arăți ca de un milion de dolari.” „Omul ăsta face un milion două sute trezeci de mii de dolari”. Cu asta a spus tot: cine îți sunt prietenii, cine te primește în vizită, unde pleci ia vară, etc...

În Statele Unite, mijloacele pe care le folosești ca să câștigi milioane, sunt lipsite de importanță. Totul e „business”, AFACERE: totul ce dă naștere la doiar. Dacă tei procente de pe urma unei poezii publicate — „business”; dacă furi și nu te prinde nimeni — acelaș lucr. Cu „business” te obișnuiești din fragedă copilărie. Părinții bogai se bucură când fiul lor de zece ani, și-aruncă într-un colț cărțile și aduce acasă primul doiar câștigat prin vânzare de ziare.

Fiii de milionari din Chicago omoară copii: din curiozitate! (Procesul bandei Loeb). Judecătorii găsesc că sunt nebuni și îi scapă de condamnarea la moarte. „Nebunii” se bucură de viață în calitate de administratori ai bibliotecii din închisoare.

...În orașe apar uneori afișe anunțând că un oarecare șef al Ku-Klux-Klan-ului l-a omorât pe cutare și încă n'a fost prins; altul a comis pentru a țela oară un viol, aruncându-și victima din automobil și se plimbă liber prin oraș, fără nici un fel de cătușe.

(Dintr'o discuție cu câțiva muncitori dela uzinele FORD, corespondenți voluntari ai ziarului progresist „din Chicago „Daily Worker”)

„ Pentru mâncare avem 15 minute. Înghițim ceva rece chiar lângă strung. Ar trebui un contract de muncă care să oblige patronul să ne facă o cantină specială”.

„...Al crede că la noi nu există accidente de muncă. Există. Dar nu se scrie nimic despre ele. Morții sunt ș-oși din fabrică într'o mașină Ford, iar nu într'un vehicul al Crucii Roșii.

„...Mișună pretutindeni detectivi, provocatori, și oameni a: Ku-Klux-Klanului.

„...La 4 (ora schimbului n. n.) — continuă Maiakovski — observ, la poarta uzinelor FORD, muncitorii care se scurg în afară. Oamenii se năpustesc asupra tramvaelor și adorm imediat, complet extenuați.

Pe ce se sprijină ameninșările imperiaștilor Anglo-Americani, stăjătorii la război.

desen de GRÖN LEONARD.
Menționez la concursul „Urzici”

Chiaburii între ei:

- Aștia fac mereu tractoare noi...
- Da de unde, tot cu alea vechi lucrează
- Le-am văzut la gară, pe tren.
- Du-te dracului, mincinosule, ce, ții... cu ei?

desen de DINU ARDEVAN
concursul „Urzici”

Cât costă un URS?

de VIRGIL FLORESCU

- Dragă, bine că te întâlnesc! Tu ai idee cât costă un urs?
- Habar n'am!
- În fine! Poate că totuși te pricepi la prețul șerpilor?
- Măi frate, spune cel întreat privind gânditor spre interlocutorul său, tu vrei să-ți deschizi o grădiniță zoologică, sau...
- Fără „sau” — că nu-i vorba... de ce crezi! Ufff! Sunt dezolat! De unde pot afla, măcar aproximativ, cât costă sălbăticiunile astea?

Și tânărul Paul, dintr'un frumos oraș de provincie, pleacă îngândurat, lăsându-și prietenul în colțul străzii.

E iume multă pe străzile frumosului oraș de provincie. Panselușe, tuberozele și liliacul zâmbesc din grădinițele publice, numai tânărul Paul nu zâmbeste. Știe el de ce: fiindcă nu știe cât o fi costând... un urs, un lup, o vulpe și un șarpe.

— Noroc! îl întâmpină un vechi cunoscut al său, medicul Degeanu.

— Ah, doctore, bine că te văd! exclamă tânărul Paul. Am mare nevoie de sfatul dumitale! Poate ai idee: cât costă o rândunică?

— O... rândunică? se miră medicul. Șin gând: e bolnav, sau se preface! Și tare: dragă, e pentru prima oară când mi se pune întrebarea asta. Dece tocmai o rândunică?

— Fiindcă de fapt mă interesează și prețul tepurașilor, câinii, găinilor, curcanilor, ai unui păun și al unei făzânițe...

— Ajunge! îl întrerupe medicul luându-i în mod discret, pulsul. Pentru specialitatea mea, aș putea să-ți spun, cu oarecare aproximație, cât costă un polp, o meduză, sau alte specialități atractive. Dar o rândunică vie...

— Ba din contră! zice Paul, Asta-i prost! Că dac'ar fi vorba de o rândunică vie, mai treacă-meargă! Pe mine mă interesează cât costă o rândunică... confecționată!

— Con...fec...ționată??? și medicul strânge, foarte grăbit, mâna tânărului Paul: la revedere, dragă... auzi... rândunică confecționată... zău, să știi că-mi pare rău...

Azi, situația nu s'a schimbat cu nimic: tânărul Paul, administratorul Teatrului Național din Craiova, e în aceeași mare dilemă. Și iată de ce: Conform deciziei Ministerului de Finanțe, atelierile de croitorie și linjerie cum și fabricile de confecțiuni sunt supuse unui impozit pe cifra de afaceri de 14% asupra confecțiunilor respective.

Toate ar fi bune... dac'ar fi vorba de costume. Teatrul Național din frumosul oraș de provincie montând însă și piesele Cenușareasa și Scufița Roșie — a confecționat în atelierul propriu de croitorie următoarele costume: un urs, un lup, o vulpe, un șarpe, patru rândunici, zece lepurași, doi câini, două găini (una albă, alta neagră), un curcan, un cocș, o făzâniță, un păun, două găște și cincisprezece răuște. Cum toate aceste costume nu se încadrează în tabelele de prețuri curențe ale Direcției Contabilității din Ministerul Finanțelor, administrația teatrului e complet derutată. Dacă nu stabilizește prețul confecțiunilor, pentru a putea plăti impozitul respectiv, teatrul devine contravenient. Ori asta nu trebuie să se întâmple... Acum, teatrul așteaptă (ca și toate celelalte teatre) ca direcția respectivă din Ministerul de Finanțe să trimeată tabele cu prețuri pentru confecționarea costumelor de pășări domestice și animale sălbatice, pentru a-și putea achita impozitul.

Iată de ce, până atunci, tânărul administrator Paul, își bate capul să deslege problema: cât costă confecționatul... unul șarpe? Iar dacă confecționatul unui pantalon golf e stabilit la 3000 de lei, cât trebuie să coste confecționatul unui... lup?

Invenția lui Mr. Cox

de E. MANU
Premiat la concursul „Urzicii”

— Iată, pentru ce te-am chemat, D-le Cox... Harry Lynghton, directorul general al trustului „United Atomic Corporation” se așază comod, în enormul său fotoliu cu basculă și începu să se joace, în mod semnificativ, cu cheile casei de bani. Aceasta — desigur — nu printr-o simplă neatenție — rămăsese cu ușa întredeschisă, lăsând să se vadă câteva teancuri masive de dolari, frumos înșirate, după valoarea respectivă. Acest lucru, îl făcu pe d-l Cox, să devie foarte atent.

— Iată, despre ce este vorba — continuă D-l Lynghton. Aș putea să-ți spun că am avut o idee, dar nu-ți spun așa, deoarece d-ta știi că nu mă ocup cu idei. Eu mă ocup cu bani și cu armament. Și — în afară de asta — mă ocup numai cu tratamentul meu medical, de când mi-am distrus nervii, din cauza atâtor conferințe, meetinguri și congrese de Pace, care m'au scos din sărite. Pe scurt, ideea a fost a secretarului meu și este o idee bună. Iar d-ta poți s'o realizezi. Pentru acest lucru, eu te voi plăti foarte bine. Vrei să accepți această însărcinare foarte importantă, pentru a-mândoi?

— Bineînțeles...
— Foarte bine. Îmi plac oamenii inteligenți. Acuma, iată despre ce este vorba. D-ta știi ce zile fripte ne fac nouă, acțiunile Partizanilor Păcii. Îți dai seama, că mișcarea aceasta a lor se întărește mereu, încercându-ne socotelile. Mai adaugă — peste asta — și nervii mei prăpădiți și vei vedea că nu se mai poate trăi în asemenea condițiuni. De aceea, ne-am gândit să organizăm și noi un congres al... partizanilor războiului. Ei, ce părere ai? Strașnic, nu?

— Formidabil! răspunse Cox, fără prea multă convingere. Vedeți, însă, că... nu prea văd bine cum s'ar putea...

— Fleacuri, D-le Cox! D-tale îți plac banii și mie îmi trebuie, neapărat acest „congres”. Prin urmare, eu îți voi da banii și d-ta vei executa, cât mai perfect, programul nostru zilele acestea, trebuie să închei un mare contract de furnituri militare. Mișcarea asta, pentru Pace, îmi încurcă socotelile. Am neapărată nevoie de puțină atmosferă, așa de formă. Iată de ce, trebuie să mă ajuți. Ai înțeles?

— Da dar afară de trustman și de valeții lor din conducere, unde o să găsească eu, în țara aceasta, oameni pentru un asemenea... congres. Oamenii, care să dorească războiul?

D-l Lynghton păru foarte iritat.
— Nu știu. Asia e treaba dumitale, că de-asta te plătesc. Eu dau banii. Restul, te privește. Așa că, îți dau trei zile de gândire. După aceste trei zile, însă, te prezinți la mine cu proiectele.

Peste trei zile, în același birou somptuos dela etajul 45 al unui zgârie nori. Pe birou, proiecte tehnice, manuscrise, scrum de țigări de fol și neapsita sticlă cu whisky a d-lui Lynghton.

Rezat de un colț al biroului, Cox, explică — foarte aprins — planul său de acțiune.

— Vedeți, D-le Lynghton! Pentru că, este absolut imposibil să realizăm un congres al partizanilor războiului, oricâte parole am cheltui pentru asta, iată la ce m'am gândit. Vom simula acest congres. Adică vom organiza un congres inexistent, cu delegați inexistenți. Îi vom face în presă, prin trustul Hearst, o publicitate uriașă. Iar în ziua congresului, vom difuza, toate discursurile prin radio. Avem nevoie doar de un post de emisiune și de câțiva crainici care să vorbească bine câteva limbi străine. Vom ține discursuri în favoarea războiului, de dimineață și până seara, în toate limbile cunoscute. Vom monta megafone uriașe, în toate orașele, care vor transmite, fără încetare „lucrările congresului”.

— Foarte bine! Excelent! Își frecă fe-

rică mâinile d-l Lynghton. Le vom arăta noi, celorlalți, pace! Să mai îndrăznească docherli să nu ne descărce armamentul nostru. De-odată, însă, se opri brusc, fulgerat de un gând.

— Dar... te-al gândit bine, Cox? Nu există niciun risc? Nu poate interveni nimic care să ne dea p'ânul peste cap... Un sabotaj? O demascare a acestuia... „congres”?

Cox, care se uita cu un ochi la D-l Lynghton și cu celălalt la casa de bani, răspunse vesel și stăpân pe el.

— M'am gândit la toate. Crainicii sunt oamenii noștri siguri. Incolo, n'avem nevoie de niciun fel de personal. Organizarea tehnică a emisiunii, e pusă la punct, în așa fel, încât nu se poate intrerupe cu niciun chip. Lucrăm cu curent propriu, iar emisiunea începe la o simplă apăsare de buton. Iar după aceea, mecanismul ei este în așa fel făcut, încât funcționează, automat, timp de 12 ore, în șir.

Ultimele cuvinte ale d-lui Cox, au fost însoțite de scârțâitul vesel al penței stiloului, cu care Mister Lynghton, completa un eec cu multe zero-uri, la ordinul D-lui Jack Cox, pentru o... „invenție”.

În sfârșit, sosi și ziua fixată. De săptămâni întregi, toate zările trustmanilor, scrieseră despre acest „eveniment” și toți redactorii respectivi se prezentaseră, regulat, la ghișeele băncilor „United Atomic Corporation”, furia articolelor războinice, fiind — bineînțeles — în raport direct cu onorariile plătite.

„Impotriva pericolului păcii” — „Războiul însemnează slujbe și salarii mai bune” — „Noi vom da dolarii, Europa, soldații” — „Fericirea de a ucide”, iată numai câteva din titlurile articolelor de fond. Dar muncitorii, intelectuali cinstiți, oamenii simpli așteptau, cu scârbă, zările necitite.

În locuința d-lui Lynghton, s'au adunat toți prietenii „războinici”, o întreagă adunătură de căpetenii — grase, deșirate — ale diferitelor trusturi și congrese. Toate privirile sunt fixate asupra orologiuului de aur masiv, care arată însfârșit 12 punct. D-l Lynghton, pășeste solemn, mândru, spre aparatul de radio și cu un zâmbet de superioară satisfacție pe buze, răsucește butonul aparatului. Urmează câteva clipe de liniște totală, apoi vocea crainicului se aude destul de clară.

— Ladies and gentlemen. Ne amenință Paacea! Război... Imediat izbucnește un tunet de vociferări, de sgomoie curioase, apoi un val nesfârșit de aplauze, urale frenetice, printre care — răzbate din ce în ce mai puternică, mai hotărâtă, vocea oratorului:

— „...Nebunii de teapa lui Forrester, pregătesc un nou război, noi vărsări de sânge, noi lacrimi, noi distrugerii...”

— Ce'nseamnă asta? răcnește ca o fiară izbită în creștet, Lynghton.

— Aceasta înseamnă — continuă vocea tunătoare a oratorului nevăzută — că trebuie să ne strângem rândurile și să pornim la luptă hotărâtă ca să arătăm trustmanilor și slugoilor lor că nu mai vrem să fim măcelăriți, pentru bazele lor din Pacific, pentru sondele lor din Siria, pentru...

Un „gentleman” mai galben decât Havana din gură, se repezi și închise cu furie, aparatul. O „lady” înaltă și decolorată, căzu leșinată pe un fotoliu, ca un pișcot rupt în două.

Mister Lynghton, se prăbuși, cu spume la gură, pe receptorul telefonului.

— Allo! Cox! Ce-al făcut tâlharule?

— Ce-am făcut, D-le Lynghton? Mai înțrebi ce-am făcut? — răspunse, vocea lui Cox, dela capătul celălalt al firului, stinsă, de parcă s'ar fi auzit dela capătul lumii. Străzile sunt pline de lume. Crainicii au fugit. Și ceace auziți, este vocea unui orator din mulțimea de pe stradă, care vorbește manifestanților.

— De ce nu oprești emisiunea? De ce nu faci ceva, tâmpitule, tâlharule, imbecilule?

— Nu pot. Invenția mea, — instalația de radio a fost atât de bine și de ingenios pregătită, încât, — timp de 12 ore, incontinuu, — megafonele vor transmite manifestația pentru Pace, a mulțimii.

Mister Lynghton aruncă receptorul și ca un ieșit din minți, se năpusti pe ușă, strigând: Banii! Banii mei! Congresul meu... Războiul meu...

— Noi nu vrem război! luptăm pentru Pace. Vom strivi pe toți ațătorii la război și le vom zădărnici toate planurile”, transmiteau mereu, megafonele montate pe Avenue.

Lynghton, își astupă urechile... Simțea că înnebunește. Contractul de furnituri militare era compromis...

Sări la volan, în mașina care aștepta la scară. Apăsă acceleratorul cu furie și porni ca un nebul, pe străzi lăturale ca să ocolească coloanele compacte ale manifestațiilor pentru Pace.

..Peste două ore, Packardul d-lui Lynghton, a fost găsit sfărâmat de un pom, la câțiva kilometri de oraș, în dreptul unui viraj primejdios, de-asupra unei prăpăstii. Ca prin minune, însă aparatul de radio, montat lângă volan, rămas intact, transmitea mai departe, manifestațiile din stradă „prăpăstia îi așteaptă pe ațătorii la război, pe urmasii lui Hitler, pe adeptii nebulului Forrester...”

Svârșit, la câțiva metri de mașină, Lynghton spumegă de furie neputincioasă...

BINECUVANTAREA LUI

Papa: — Credincioși ai dolarului, pace să fie în sufletele voastre, când pregătiți războiul..

desen de PETHŐ ALEXANDRU
Mențiune la concursul „Urzicii”

WALL STREET

de MIRCEA CRIN și V. D. POPA

TITO (sărind în sus): *Eu.*
 BEVIN (la fel): *Ba eu.*
 BIDAULT (acelaș joc): *Și eu's aicea.*
 GASPARI (dându-i la o parte): *Ba eu's cel mai indicat.*
 SAM (se ridică și privește încruntat): *Ce e gălăgia asta? (așezându-se la loc, spune calm): Discuțați mai ordonat...*

Primul, Ciang va lua cuvântul.
 (se aud murmure, proteste).
 Căre dintre voi îndrăgă?
 Ciang va lua întâi cuvântul, căci mi-e frică să nu fugă.
 (către Ciang): *Haide domnule odată... (răstit): Hai, dă-i drumul, ce mai stai?*
 (Ciang, se scoală brusc de pe scaun și o ia la fugă).
 TITO (către Ciang): *Ce ai luat-o așa la fugă ca besmeticul? Ce ai?*
 CIANG (se oprește găfâind): *Mă 'ngrijesc de sănătate, că's debil de felul meu.*

Și cum fuga-i sănătoasă, eu fac cură tot mereu.
 (după o pauză): *Eu, umila mea persoană, merit premiul cu pricina. Căci am dat mai mult ca alții. Am dat totul...*
 DE GAULLE: *Toată China.*
 CIANG: *Cred că recunoști, stăpâne! Ji-am făcut într'una placul, Ji-am dat pururi ascultare. Ba și-acum...*
 SAM (acru): *...Ai dat de dracul!*

Următorul, Mister Bevin, acum dai mata raportul.
 BEVIN (privește sfidător spre ceilalți): *Cred că 'ntreaga adunare știe care mi-e aportul.*
Nu sunt eu acela care, lira am devalorizat-o?
 SAM (cu ton de reproș): *Ce tot faci mereu paradă? Asta, eu am ordonat-o.*
 BEVIN (incurcat, caută cuvintele): *Bine, dar... vești fine seamă... că'n acest sens am lucrat.*
 BIDAULT (către Bevin): *Știm și noi, dar pentru asta, ce-ai avut de luat...*

ADENAUER: *...ai luat.*
 BEVIN (către Adenauer): *Nu te-amesteca în vorbă, te rog, nu insinuea.*
 BIDAULT (zâmbind acru): *Nu uita, dragă colega, c'am făcut și noi așa.*
 BEVIN (făcându-se că n'auzede): *Ba, în plus de-acest serviciu, tot bugetul îl aloc pentru arme-americane. (aparte, colegilor): Inșă nu le văd deloc...*
 BIDAULT (acelaș joc): *N'am primit nici eu nimica.*
 SAM (care a surprins discuția): *Asta e nerușinare! N'au intrat încă în Franța?*

BIDAULT (incurcat): *Au intrat, inșă... în mare.*
 SAM (enervat): *Nici tu nu mai meriți premiul.*
 FRANCO: *A lucrat mult prea ușor.*
 ADENAUER (aprobator): *Să primească o amendă. Asta e un trădător.*
 TITO (care între timp își ascuțea toporul, auzind ultimul cuvânt, sare în sus): *Cine-a pomenit de mine? A venit și rândul meu?*
 SAM: *Da, da, poți să iei cuvântul!*
 TITO (își pune toporul pe masă): *Cel mai nimerit sunt eu. Să primesc răsplata-aceasta. Eu o merit, pentru mine!*
 DE GAULLE (mirat, lui Tito): *Pentru tine?*
 TITO (aprobând din cap): *Pentru mine. Minele de bauxită. Am făcut în țară-alegeri și-am scos rezultate mari...*
 SAM: *Mari, sunt sumele plătite. (amaric): M'au costat atâți dolari. Altlul... Cine mai urmează? (către Franco): Franco, rândul dumitale.*
 FRANCO (se scoală foarte umil): *Eu, o știți chiar dumneavoastră, nu umblu după parale.*

DE GAULLE (întrerupându-l): *Umblu după un loc la O.N.U.*
 FRANCO: *O, da, (oftând): Asta mi-e dorința.*
Îți sunt devotat, stăpâne și mereu imi dau silința.
În memoria lui Hitler...

ADENAUER (la auzul acestui nume, ridică de sub masă portretul lui Hitler): *Pilda noastră pururi vie.*
 FRANCO (la vederea portretului salută, apoi continuă): *Cer, ca cel mai vechi discipol, să-mi dați recompensa mie!*
 SAM (către Franco): *Asta nu e un criteriu, căci urmaș cel mai fidel Al lui Hitler, este Truman, ce-urmărește-acelaș fel.*
Cine vrea să mai vorbească? Cine vrea să ia cuvântul?
 Hai să-l ascultăm pe Papa... Ce are de spus... Prea Sfântul?
 PAPA: *Eu ca Papă-am datorita să mă'mpărtaşesc mereu, Și socot normal. din premiu, să mă'mpărtaşesc tot eu.*
 ADENAUER (către Papa): *Te-ai împărțit într'una cu dolari... ce, nu îți minte?*

PAPA: *ia, te rog... făr' aporouri... s'ale mele taine sfinte...*
 (către ceilalți): *Pacte, planuri și tratate, am tot binecuvântat...*
 BEVIN (întrerupându-l): *Ei și? Ușiți că pentru asta, ai tot... bine-încasat?*
 SAM (aprobând cu capul): *Papa și-a sfârșit cuvântul. Gasperi deci va urma.*
 Ce-ai de spus?
 GASPARI (se ridică umil): *Ce-ași putea spune? Eu, spun doar ce spui mata.*

M'ati ajutat atâta... (inghite în sec) Conform Planului Marshall; Acu' (rugător) dați-mi mie premiul. S'am și-un ajutor real.
 SAM (enervat): *Asta nu-i motiv temeinic. Dau cuvântul lui De Gaulle.*

Franco: — Rogu-te, șefule, dacă e vorba de axă, vără-mă și pe mine în ea!...

desen de BENEDICT GĂNESCU

DE GAULLE: *Doar atâta-mi dați? Cuvântul? Eu, știți, am un mare rol.*

SAM (acru): *Da, inșemni în plus o leafă.*
 DE GAULLE (umil): *Pentru leafă-mi dau aportul...*
 (solemn): *Eu, susțin guvernul n Franța. Lui Bidault îi sunt suportul.*

SAM: *N'am ce-ți face. (celorlalți). Cine urmează?*
 ADENAUER: *Eu! Intreaga lume știe. Că lucrez în orice clipă ca nazismul să re'noie. Și socot, în consecință, că sunt cel mai devotat...*
 FRANCO (întrerupându-l): *Tu ai înviat nazismul, eu nici nu l-am desființat.*

SAM: *Cam așa e chestiunea. Franco-ți-este superior. Dau cuvântul, prin urmare, ultimului vorbitor.*
 CHURCHILL (cu ton marțial): *Nu am de vorbit prea multe. Numai o comunicare:*

Vrând război, eu sprijin vajnic cursa pentru înarmare. Lupta-i drept, e-anevoioasă, totuși eu sunt consecvent. Dar pentru a mă susține, ași mai vrea un stimulent.
 SAM: *Nu ieșim la socoteală. Nu putem a ne'njelege. De aceea premiul inșemni eu îl voi alege. Inșă pentru a decide, vă voi pune la 'ncercare: Vreau să văd, de-aici din sală, care este cel mai tare?*

DE GAULLE (se ridică și-și scoate haina): *Îa uități aici, la mine. Stați numai să mă desbrăc.*

CHURCHILL (acelaș joc): *Tu puternic? Fugi de-aicea! Pot oricând să-fi viu de hac.*
 ADENAUER (scoțându-și haina, către Churchill): *Dacă ai fi avut putere, în guvern erai ales.*
 Sunt mai tare decât tine, căci puterea mea-i S. S.

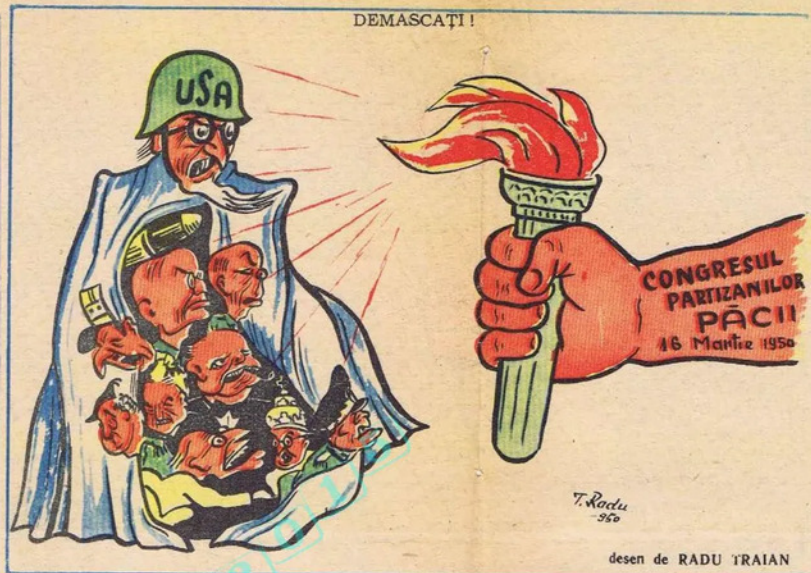
BEVIN (scoțându-și haina): *Sunt ca leul cel britanic. Cu el pot fi comparat.*
 PAPA (către Bevin): *Păi atunci ești din cursă, că ești devalorizat. (scoțându-și haina). Eu sunt dintre voi mai tare...*

GASPARI (acelaș joc): *Așteptați numai nișel...*
 TITO (își scoate haina și agită toporul în sus): *Îa priviți la mușchi! Aștia. N'am eu mușchii de oțel?*

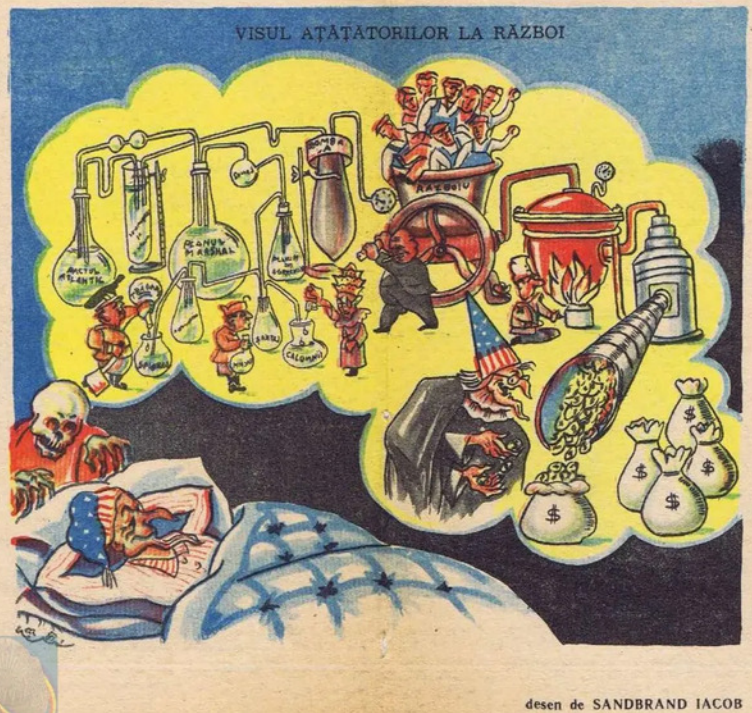
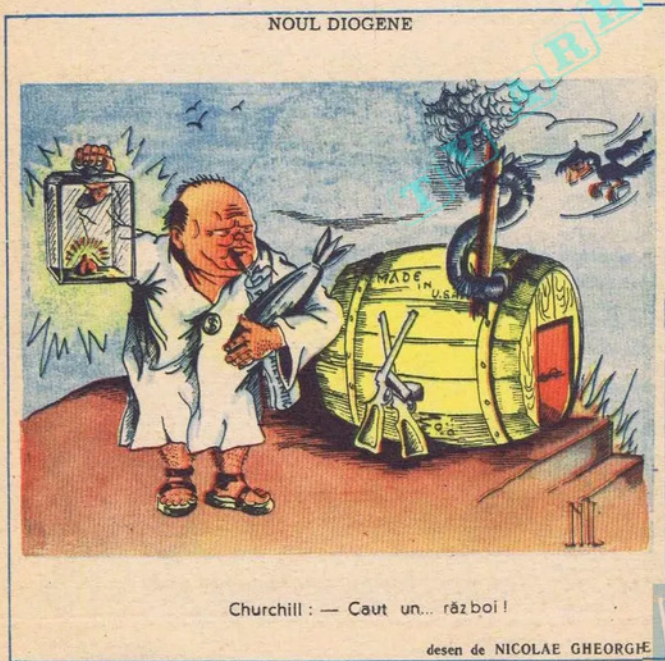
BIDAULT (scoțându-și haina): *Ce, eu nu mai sunt pe-aicea?*
 FRANCO (acelaș joc): *În curând n'o să mai fii!*
 CIANG (speriat): *Îar e vorba de bătae? Îa să fug atunci de-aci!*
 CHURCHILL (către Ciang): *Cum să fugi? Ce, ești în China? Vreți s'o iei îar la picior?*

GASPARI (împăciuitor): *Lasă-l domnule în pace.*
 CIANG (oftând): *În sfârșit, un ajutor!*
 BEVIN (către Gasperi): *Ce ai spus? Vorbești de pace? Haideți fraților pe el.*

(către ceilalți): *Nu vedeți? Vorbi de pace! Să-l tratăm ca pe-un rebel!*
 (Se produce hărmă aie, bătae. Sam culege hainele lor pe care le-au desbrăcat și părăsește scena. Ceilalți continuă bătaia peste care se trage încet cortina).

CARICATURI PREMIATE
LA CONCURSUL NOSTRU

T. Radu
-50

desen de RADU TRAIAN

PREMIATE SUL NOSTRU

ORILOR LA RĂZBOI

desen de SANDBRAND IACOB

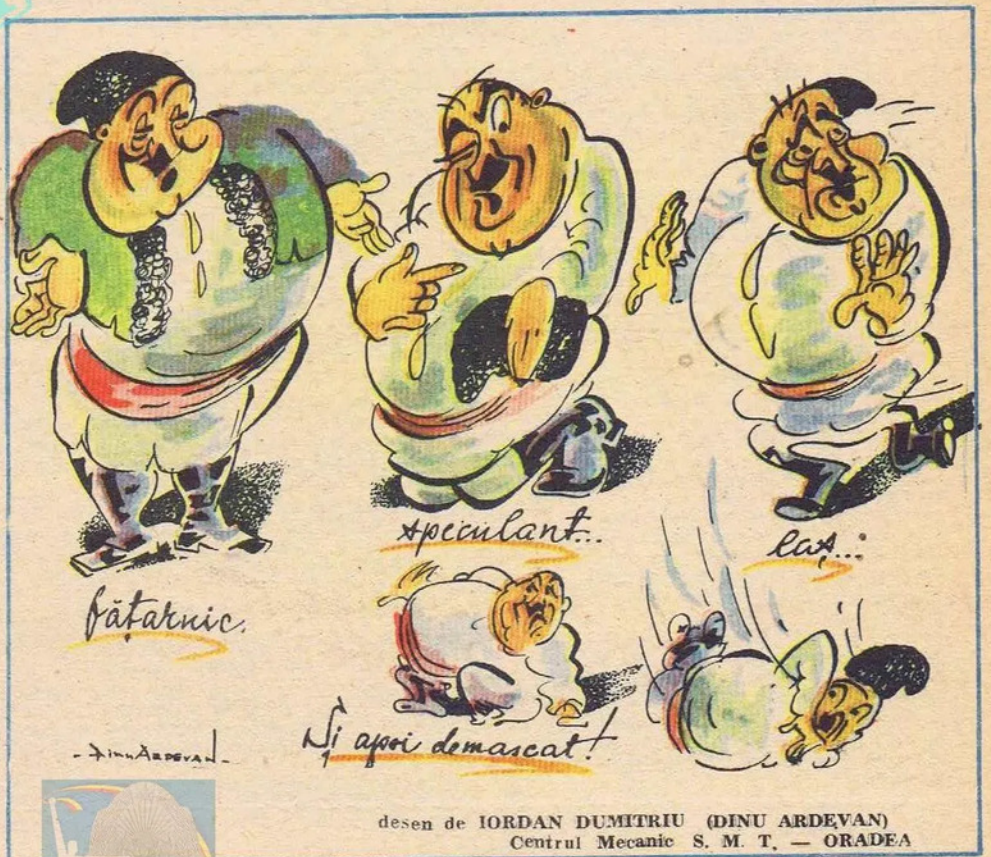

ZWEKER

Stăpânul îi cântărește
Și satisfăcut zâmbește

Churchill... Atlee... tot un drac,
Amândoi îmi fac pe plac!

desen de I. ZWEKER

desen de IORDAN DUMITRIU (DINU ARDEVAN)
Centrul Mecanic S. M. T. — ORADEA

Semnăturile

de. **SORIN VASILIU**

James Kix, desface infrigurat telegrama, pe care a primit-o înainte cu câteva minute. O citește, odată, o citește a doua oară, apoi, se lasă oftând într'un fotoliu. Telegrama a căzut jos pe covor. Kix repetă automat frazele scurte și concise, care l-au făcut să-și piardă calmul lui proverbial:

„D-lui James Kix, București, R. P. R. Trimite urgent reportaj cu manifestațiile contra păcii stop aici mare tulburare cu apelul pentru pace, trebuie ceva tare imediat și urgent stop reușită, salariu dublu stop nereușită, concediat stop.

Semnat Frank Stewart”.

— Ce-ți scrie? îi întreabă Mary prietena lui, lăsând la o parte romanul polițist pe care tocmai îl începuse.

— Frank asta e nebun! Asta mă dă afară! Dacă el a semnat personal, înseamnă că situația e gravă! Dacă nu-i trimet reportajul, se agravează situația mea! Cu

asta nu-i de glumă! Și Tom Williams e azi șomer! Tot pe o chestie din asta!

— Dar cu el ce-a fost? făcu Mary, aprinzându-și o țigară.

— Era corespondentul ziarului în China. Și Frank îi cerea articole cu succesele lui Ciang-Kai Shek! Ei bine, de unde să le fi luat? Și până la urmă a zburat!

— Cine, Ciang?

— Amândoi! Și Ciang și Tom!

— Și dela tine, ce vrea?

— Vrea să mă dea afară!

— Cum asta?

— Imi cere un reportaj cu manifestații contra păcii! De unde să-i le scot?!

— Păi dacă stai aici și te vații n'aj să găsești nimic! Du-te și tu, aleargă, întreabă, fă rost de ceva! Lucrează!

— Eh! Ție ți-e ușor să vorbești! Insfârșit să mă duc!

Și trântindu-și pălăria pe ceafă, James

Kix, o porni pe străzi. La un colț, fu nevoit să se oprească. O mulțime imensă se strânsese într'o piață și megafonul, transmiseau discursul unui orator:

„În așa văd ei salvarea: în război! Și noi...”

Lu James Kix îi zvâcni inima de bucurie!

— „În sfârșit! Se pare că am găsit ce-mi trebuia!

Scoase repede carnetul din buzunar și notă: „In așa văd ei salvarea: în război; și noi vrem...”

În acest moment, James scapă stiloul, căci oratorul continuă:

„Și noi, vrem pace! Pentru pace luptăm noi, și popoarele din întreaga lume! Cej care vor război, imperialiștii, nu vor reuși să...”

James plecă năucit mai departe. Ce-a sperat el, și ce era!

După câteva minute de mers, James se opri din nou. În fața unei case cu grădiniță se adunase lume multă, James, scoase repede stiloul, și carnetul.

— Poate e aici ceva, gândi el. Se apropie. În acest moment un tânăr veni lângă el:

— Nu vă supărați, mi-am uitat stiloul acasă, îmi puteți împrumuta stiloul dvs. pentru un moment?

— Poftim... dar pentru ce vă trebuie?

— O să vedeți și dvs. imediat!

Tânărul luă stiloul și-și trecu numele pe o hârtie pe care erau înșirate sute de semnături. Apoi stiloul lui James, trecu din mână în mână. În sfârșit, James putu să citească foaia de hârtie. Ochii i se împăenjeniră, sângele îi veni în obraz când văzu ce scria:

„Apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii”. Și dedesubt, James văzu șiștiri nesfârșite de semnături: I. Alexandroiu, muncitor, V. Popescu, pensionar, Ion Dumitriu, inginer, Gh. Leonte, profesor, S. Munteanu, actor, Mircea Crivăț, scriitor și alții, și alții, oameni din toate straturile sociale.

James Kix, se clătina. O femeie se apropie de el.

— Vi-e rău?

James, reuși să îngâne.

— Nu... mi-e... din ce în ce mai rău...

Apoi pentru sine: Frank asta, e nebun... o să mă dea afară! De unde să-i iau eu ce vrea el, când aici, se semnează apelul pentru pace...

Mergând încet spre casă, James observă în fața lui un personaj, scund, gras și care ca și el, se clătina la fiecare pas. Apropiindu-se, James îl auzi oftând.

— Of!... pace... pace... toți vor pace... tot ce fac eu, e degeaba...

James, îl bătă pe umăr.

— Imi dați voie, James Kix, ziarist.

Grăsunul se însenină la față:

— Popescu Văleanu-Bihor fost mare industriaș...

— V'am auzit oftând...

— Oof... știu eu de ce oftez!

— Și eu știu! Ai văzut câți semnează Apelul pentru pace? Ce manifestații?

— Am văzut, n'aș mai fi văzut!

— Nu mai cunoști, pe cineva, așa... ca dumneata... cari... știi... războiul...

— Ba da, cum să nu! Pe Protopopescu, a avut moșie, Olteanu, a fost senator... și alți vreo doi, trei...

— Eh! Pușini! Mie îmi trebuiau, pentru o manifestație! Insfârșit! Asta-i!

De departe, o voce se auzi la un megafon: „Oamenii cinsitiți din lumea întreagă semnează cu entuziasm Apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii!” Urale nesfârșite însoțiră vorbele oratorului.

Cei doi se depărțară grăbiți.

— Să mergem, făcu Văleanu, nu-mi place singurătatea...

— Bine, dar strada e plină de oameni!

— Da... dar noi suntem singuri...

STRANGEREA SEMNATURILOR!

desen de **EUG. TARU**

de TUDOR MUȘATESCU

VETO,

Scrisoarea pe care ai avut nerușinarea să mi-o adresezi, prin bețiva de Uța lui Paraschiv, care-afară de tine, este cea mai cunoscută alcoolică din sat, îndrăzneala pe care ai avut-o de a-mi scrie mie, pe un ton de periu, cașicum am fi păscut pe luncă amândouă, — m'a lăsat absolut consternată de indignare, vrând să-mi vândă cu preț de speculă, două găște, care erau în așa fiial de inconștientă, din cauza slăbiciunii, încât măcălau la mine ca rațele, așacă — de îndată ce am primit scrisoarea ta, nici n'am mai stat să mă tocimesc cu ele și am dat-o afară din bucătărie, cu găște cu tot, fiindcă, în casa noastră, nu putem să primim asemenea ființe inconștiente și lipsite de orice răspundere, care aduc scrisori clandestine spre a compromite oamenii pașnici, — a'at eu cât și soțul meu — neavând absolut niciun habar de tot ce îndrugi tu în anonima pe care ai avut cinismul să mi-o trimiți și pe care am rupt-o fără măcar să-ți fac onoarea de a o citi.

Cât privește pe Lelița Uța lui Paraschiv, să-ți spun, din partea mea, că găștele pe care le-a uitat, în bucătărie, când am dat-o afară, poate să vie și să și le ia îndărăt când pofteste, cu condiția însă de a-mi plăti despăgubiri pentru cheltuiala pe care am avut-o cu înmormântarea lor, murind imediat ce a plecat ea și-a trebuit să iau om cu ziua ca să le îngroape noaptea. În fundul grădinii, spre a nu da cumva de bănuț că noi primim în casă ființe suspecte și provenite dintr-o comună de reacționari, în cap cu netrebnicul de bărbatu-tău și cu care noi n'am avut nimic de-aface, din ziua când am donat de bună voe, la reforma agrară, atât moșia cât și conacul nostru, pentru a contribui și noi cu toată dragostea — dacă evenimentele se mențin, tot în favoarea lor după cum se arată, așa că, fetițe dragă, trecutul politic al soțului meu, este limpede și nepătat și spune-le, deci reacționarilor voștri, de-acolo din sat, care te-au îmbătat și te-au pus la cale să-mi scrii infamia pe care mi-ai trimis-o, prin cele două găște și cu Uța lui Paraschiv în cușcă, că noi nu ne intimidăm de insinuările voastre și că asemenea scrisori ne lasă absolut indiferenți, iar șantajul ordinar pe care vreți să-l faceți — pretinzând că soțul meu și cu mine — am avea vreo cunoștință despre ticăloșiile voastre din sat, nu se prinde cu noi, iar cine unelteste și se dedă la acte desabotaj, de superstiții sau de microbi unși la botul tractoarelor și de șurupuri scoase din motorul vitelor, merită să primească o pedeapsă cât mai aspră, ca să fie un exemplu și pentru ceilalți bețivi și rătăciți din comună. Cât privește afirmația pe care o faci, că atât eu, cât și soțul meu, v'am fi scris diferite scrisori, atât vouă cât și unui anume Mălai Mare, care nici nu știu cine este, fiindcă noi nu mâncăm un asemenea aliment, află, ticăloaso, că scrisorile de care vorbești, sunt absolut false și scrise de alții, fiindcă nu eram noi proști să le scriem de mâna noastră, ca să ni se cunoască scrisul și ca să-ți dovedesc că noi n'avem niciun fel de pată pe suflet, te somez să arăți această scrisoare autorităților, în ziua când vei fi arestată și tu precum meriți, ca o hoată care și-ai permis să-mi porți rochiile din șifonier, fără știrea mea.

Cu profund desgust
SUSUNICA MANICATIDESCU

P. S. Mai bine arde scrisorile noastre, nenorocito, că tot sunt anonime și deși le-am semnat nu le vom recunoaște nici pe ele, nici pe tine, nici pe toți reacționarii ca tine și bărbatu-tău care nu aveți un pic de obraz și recunoștință pentru tot ce am făcut pentru voi, pentru sfaturile frumoase pe care vi le-am dat și care, dacă a eșit pe dos, spălaj-vă pe cap, în familie.

S. M.

— SFÂRȘIT —

Negrul: — Nu vă suparați, d-voastră pentru ce ați fost închis?
— Am bătut pe cineva. Dar tu?
— Pe mine m'a bătut cineva...

desen de SORIN ILIEȘU

Doouă anunțuri

În „Universul” din 26 Martie anul curent au apărut două anunțuri: Primul din ele a costat 3.600 lei și ne informează că Administrația Poștelor și Telecomunicațiilor dorește să cumpere o mașină de cusut cu picior. La început am crezut că o mașină de cusut e ceva rar de tot, ceva care nu se găsește și trebuie să dai sfoară'n fără prin jurnal, ca să dai de un astfel de exemplar. Dar întorcând pagina, am dat la Mica Publicitate, rubrica VANZARI, de vreo douăzeci de anunțuri de mașini de cusut: și cu picior și fără, și cu mâner. Mă rog, de care-ți pofteste inima. Celălalt anunț nu era mai puțin ciudat. Aceeași Administrație ne informează că are nevoie de zece termometre de interior. Aici n'am mai crezut că e vorba de o raritate, căci am și eu un termometru la mine în cameră: l-am cumpărat deunăzi dela un magazin — fără să dau anunț. Am dat doar 208 lei. Dar Administrația Poștelor și Telecomunicațiilor

nu e tot una cu mine. Ea preferă să știe toată lumea ce cumpără. Pentru fiecare articol de care are nevoie, publică un anunț mare în corpul gazetei, pe două coloane. Să fie!

Un lucru însă ne miră: cum de s'a îndurat să înghesuască 10 termometre de interior într'un singur anunț? Ce frumos ar șede un șir de zece anunțuri: „Cumpăr termometru de interior — una bucată — a se adresa... etc.”!, apoi „Cumpăr alt termometru de interior, etc...”

Noroc că nu sunt mulți oameni ambițioși în publicitate ca la Administrația Poștelor și Telecomunicațiilor. Ce-ar fi dacă gospodinele — de pildă — ar vrea și ele să știe lumea ce târgueli au de făcut? Asta ne-ar oferi zilnic pagini cu anunțuri ca: „Cumpăr ½ kgr. marmeladă”, sau „Cumpăr zarzavat de supă — patru legături. — Pentru informațiuni, a se adresa... etc.”

V. ENE

Scrisori de la cititori

Dragă Urzico,

Doream de mult să am și eu un tricou roșu aprins de tip O.S.P., așa cum se cuvine unui sportiv. Dar iată că azi mi s'a împlinit această dorință. Părinții, mi-au cumpărat cadou de onomastica mea, un tricou roșu, de toată frumusețea. Bucurosu întru în camera mea, îmi scoți halna și cămașa ta. Repezeală și trag pe mine tricoul.

— „Imi vine ca turnaf; exact numărul șapte... așa... la să-m'aranjez bine și măncelie... dar ce-o fi asta?... Măncelile îmi ajung numai până la cot!...”

Trag în stânga, trag în dreapta, degeaba... Măncelile nu vor să înainteze nici măcar cu un centimetru! S'au oprit la cot și basta...

— Du-te înapoi la magazinul „București” și schimbă-l mă sfătuște mama. O fi un număr mic...

Și dau o fugă până la magazin. Vânzătorul ia tricoul, îl sucește, îl învârtițește și-mi spune:

— Aveți dreptate, bustul e numărul șapte, iar măncelile sunt numărul... trell... Vom reclama la fabrică... Sunt tricourile fabricii „Bella Brainer”. Poffim altul... O clipă să mă uit la măncelie... da, sunt bune; numărul șapte.

Iau tricoul și în câteva minute sunt iar scasă. Încep operațiunea de la început: intru în cameră, îmi scot halna și cămașa la repezeală și fără să trag pe mine tricoul, îl încerc doar măncelile.

Da, îmi vin bine... Ia să-mi trag acum tricoul pe corp. Și trag... și trag... degeaba: tricoul nu vrea să înainteze deloc!... După zece minute de luptă zadarnică, văzând că tricoul se încâpățânează să-m'fie mic, îl iau sub braț, și dau o goană până la magazin.

— Tovarășe, de data aceasta măncelile îmi vin bine, dar bluza mi-e strâmtă pe corp... Vânzătorul îl ia, îl sucește, îl învârtițește din nou și-mi spune:

— Aveți dreptate, măncelile sunt numărul șapte, dar bustul e numărul... patru! Vom reclama la fabrică „Bella Brainer” Poffim un alt tricou... stați să mă uit bine la număr... da exact, e numărul șapte.

Iau tricoul fugă acasă, intru în cameră, îmi scot halna, cămașa, trag tricoul pe mine.

— Aoleu! dar ce-am pățit?... Am slăbit atâta în numai jumătate de oră? Și ce-l cu mănele mele? Mă s'au micșorat brațele!... Mă uit în oglindă. Aveam înfățișarea unui cartof învelit întrun ceareaf...

Iau tricoul sub braț, și iar pornesc la magazin...

— Tovarășe...

— Bine, vă dau altul, mi-o la înainte vânzătorul...

Vânzătorul iz tricoul, îl privește cu atenție și-mi spune:

— Da e cam mare, e numărul... zece!... Au pus la fabrică numărul greșit... Vom recla...

Primesc alt tricou, îl iau sub braț și dau să plec. Din urmă vânzătorul îmi strigă:

— Vezi, întoarce-te repede peste jumătate de oră închide. Ajung acasă, și-l încerc la repezeală. În sfârșit asta-mi vine bine... — Ia uite, mamă, stă ca turnat!

— Da îți stă bine, totdeauna ți-a plăcut ție ție ție îmbrăc fisticu. Deci nu ți-al luat tricou să ai... este tot același culoare?

— Cum adică?

— Ei, uite-te și tu în oglindă!

Avea dreptate mamă. Umerii și spatetele era roșu aprins, măncelile erau... roz deschis, iar pieptul... cărămizii! Mă uit la ceas. Mai sunt zece minute până la închidere. Ajung la magazin în ultima secundă...

— Clienții nu mă pot să între anunță portarul. E ora de închidere.

— Tovarășe, insist eu, te rog...

— Dumneata intră că doar lucrezi aici. Ești curter, nu? Că te-am văzut intrând de câteva ori cu pachete sub braț!

Când mă vede vânzătorul, se întoarce automat scoate un tricou din raft și mi-l întinde:

— Altul nu mai am!
— Ia stai dumneata, să un telefon la fabrică... Allo... Allo... fabrica „Bella Brainer”? Tovarășe, vreau să fac o reclamație: tricourile...

— Știu, știu...v'au luat-o altă înainte... avem zece reclamații înaintea Dv... Vom reveni mâine cu amănunte. Salutare.

— Auzi, că revine mâine cu amănunte.
— Și cu tricourile când revine?...

— Mai încercați Dv. pe aici...

Am ajuns acasă frânt de oboseală și-am adormit. Am avut un vis tare frumos: un pitic îmbrăcat într'un minunat tricou, a apărut lângă patul meu și-mi-a spus: — Uite ți-am adus un tricou de la fabrică „Bella Brainer”. E exact numărul șapte și are peste tot același culoare... Da, da, nu te mira: e totuși de la fabrică „Bella Brainer...”

Când m'am trezit, piticul a dispărut, iar eu am rămas fără tricou...

Bine cel puțin că l-am avut în vis...

C. Niculescu
Calea Griviței 435

Dragă Urzico,

Zilele trecute, trecând pe B-dul Republicii, m'am oprit în fața minunatului magazin-bar Compscariia. Vitrinile îmbelșugate cu icre, pescărie și tot felul de delicatose marine sau fluviale m'au convins să intru în magazin. După cumpărături, făcându-mi-se sete, am luat și un bon pentru un sprîț. Din paharele curate și frumos alinate ca niște copii cuminți, îmi alege unul și vreau să-l duc la gură. Mă opresc însă, remarc că sprîțul era „trezit” de-abimelea. A-

mult a ceal.
— Urmat de mult sifonul? pe tovarășa care ser-

Cam de jumătate de oră, aj mult... dar de ce?

— Rîndea în felul acesta nu mai are niciun gust. Păcat de vin și de sifon!

— Știu prea bine că un sprîț are alt gust când e proaspăt, dar dac'am sta așa după fiecare... Dacă nu-ți place dumitale, se găsească și alți clienți!...

Gășind că acest răspuns nu-i satisfăcător, îl caut pe responsabilul magazinului. Acesta îmi ascultă doleanța și-mi șoptește discret la ureche:

— Dacă nu vă place, poftiți în altă parte! Aici e... local de lux!

Am urmat sfatul și leșind de la Compscariia, am intrat în alt restaurant de Stat, depe Bulevard.

— Un sprîț! cer eu chelnerului. Dar stai nițel: localul dv. e... de lux?

— Cum „de lux”? face chelnerul suprins. E popular!

Și după câteva minute îmi aduce un sprîț delicios, rece, cu sifonul proaspăt, sfărând — să-l „bel cu ochii” nu alta. Pe când savuram aroma renumitului lichid de Drăgășani, combinat cu apa gazoasă, mi-am spus:

— Uite, nene!... ce nu gășii într'un local de lux, îmi fu dat să am aici. Ia mai dă un sprîț, Costică! Tot așa de... popular!

Ce-ar fi dacă și responsabilul barului de la Compscariia ar lua exemplu de la Costică depe bulevard?

Butnărescu Gheorghe
Str. Lănăriei 36

Urzico,

„Rațiile” de medicamente cunvenite fabricii noastre, Industria Chimică Farmaceutică Nr. 2, sunt scoțite de farmacia de la „Flacăra Roșie” și ghinionul este că farmaciștii de acolo se cam încurcă în socoteli. Astfel se explică faptul că fabrica noastră, după anumite „calcule” primește lunar... 20 de antinevralgice pentru întreaga fabrică, și tot lunar primește impresonanta cantitate de... 250 grame vată, și patru-cinci panșamente!...

Medicii au intervenit de ne-numărate ori la susnumita farmacie:

— Ce vreți să vă facem? Lucați și Dv. mai chibzuit!... suna însă răspunsul. Raționalizați și Dv. bolile. De exemplu un om să n'aibe dreptul la dureri de cap decât odată la trei săptămâni, și să nu se rănească decât la zece zile, odată! Și atune! vă vor ajunge medicamentele. Știu noț cât să vă distribuim. Țineți și Dv. o evidență. De exemplu cutare și cutare s'a rănit în ziua de 10 Aprilie și l-a durut capul în ziua de 12 Aprilie. Ținând această evidență veți ști precis că acest cutare și cutare are dreptul să se rănească din nou la 20 Aprilie, iar o nouă durere de cap se aprobă pentru 3 Mai.

Simplu, practic și economic! Numai că noi nu suntem de acord cu „rețeta” farmaciștilor birocrați de la „Flacăra Roșie” și deaceia te-am ruga să le faci tu o... injecție. Poate că astfel se vor lecul.

Cățiva salariați ai Industriei Chimice Farmaceutice Nr. 2.

Urzico,

Not știm că afișele și znonțurile au un scop bine definit: ca oameții să la cunoștință de anumite chestiuni care îi interesează.

Există totuși și anunțuri de care cei interesați nu pot lua cunoștință. Astfel, la fabrica noastră: „Tricotaje 2352” mai exact în curtea fabricii se află un afiș mare cu următorul conținut:

„Tovarășii neștiutori de carte, înscrieți-vă la școala de alfabetizare și veți învăța să scriți și să citiți!”

Nu mai că e destul de dificil ca neștiutorii de carte să poată... celi acest afiș, pentru simplul motiv că sunt... neștiutori de carte. Așa că afișul se putea formula și astfel: „Tovarășii neștiutori de carte, dacă vreți să puteți celi acest afiș, învățați să citiți!”

Până atunci, cei în drept trebuie să caute mijloacele adecvate ca și cei neștiutori de carte să afle despre ce e vorba. Cu atât mai mult cu cât afișul îl interesează mai ales pe ei.

Gh. Stănescu
Str. Cluj 99

Urzico

Eu sunt mult mai în vârstă decât tine, și deaceia țin minte nenumărate evenimente din trecut. Astfel mi-aduc aminte că acum mulți, mulți ani, să tot fie vreo douăzeci a început să se lucreze o linie de tramvai; mi se pare că a tramvaiului 15. Avea însă traseul puțin schimbabil: în loc să treacă prin Piața 28 Martie, tăia în lung strada Smărdan! Să fi văzut ce spaimă pe locuitorii acestei străduțe! Când treceau vagoanele, pe acolo, se clătinau pereții caselor, ca la cutremur.

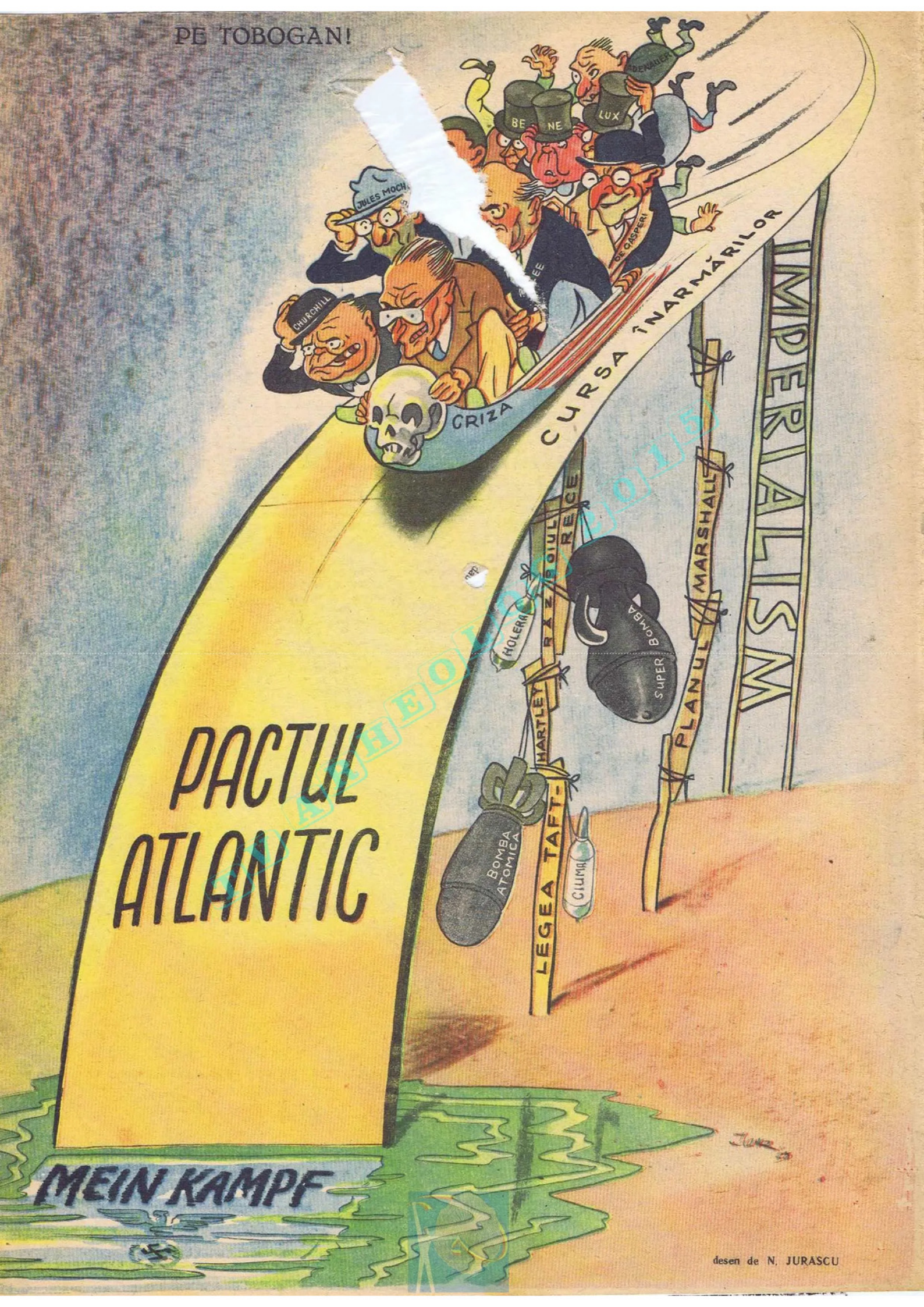
Apoi, linia s'a desființat. Vagoanele nu mai treceau pe acolo. Șinele au fost scoase și ele, iar strada asfaltată. Un lucru nu înțeleg eu, Urzico dragă, dacă linia a fost desființată, de vreo douăzeci de ani, dacă șinele au fost scoase, de ce au mai rămas suspendate și zzi sărmele pe care lunea troleul?

Crede poate I.T.B-ul că acest lucru dă un aspect mai frumos străzilor?

Nu ești de părere, Urzico dragă, că aceste sărme suspendate de ani de zile fără nici un rost ar putea zduce mai mult folos dacă ar fi întrebunțate în altă parte? Semnalează, te rog, acest fapt pentrucă, poate așa cel în drept nu vor lăsa chestiunea pe... linie moartă.

MARIN SÂRBU
Str. Petre Ispirescu 74

PE TOBOGAN!

PACTUL
ATLANTIC

MEIN KAMPF

CRIZA

CURSA ÎNARMĂRIILOR

IMPERIALISM

HOLERA

HARTLEY
ROOSEVELT
REGE

BOMBA
ATOMICĂ

LEGEA TAFT-
ROOSEVELT

CIUMA

BOMBA
SUPER

PLANUL
MARSHALL

JULES MOCHE

CHURCHILL

ROOSEVELT

STALIN

BE NE

LUX

DE GASPERI

DE GAULLE